

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 6251

гр. София, 21.08.2020 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав,
в закрито заседание на 21.08.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Николова

като разгледа дело номер **12660** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдът се е произнесъл с Решение № 3844/14.07.20г, като е осъдил ответника МК да заплати на жалбоподателката Ст.А. разноски в размер на 500лв/адв.хonorар/.

В срока за обжалване на Решението, на 30.07.20г ответникът депозира жалба /наименована касационна и адресирана до ВАС/, с вх.№23732/30.07.20г, с молба да се измени решението в частта за разноските, като или МК не бъде осъждано за разноски, или същите се намалят до мин.размер по наредба № 1/04г.

В срок, на 05.08.20г, и после на 19.08.20г, жалбоподателката депозира отговор , че касационната жалба е всъщност жалба по чл. 248 от ГПК с искане за изменение на решението в частта за разноските. поради което по нея следва да се произнесе настоящия докладчик, а не ВАС.Представя се съд.практика по аналогичен случай.

Съдът намира, че действително така наречената касационна жалба на ответника всъщност е искане за изменение на постановеното решение в частта на разноските.Поради което Съдът следва да се произнесе по реда на чл. 248 ал.3 от ГПК- в закрито заседание, с обжалваемо определение.

Съдът намира жалбата на ответника за неоснователна по следните съображения: Присъждането на разноски за процесуалното представителство от адвокат се извършва по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗА. Съгласно чл.7, ал.7 от Наредба № 1/04г за защита в производства за обезпечаване на бъдещ иск, в производства по издаване на изпълнителен лист по чл. 405, ал. 3 и 4 ГПК и в производства за издаване на заповед за изпълнение възнаграждението се определя по правилата на ал. 2 на базата на половината от стойностите на претендираните суми. По аргумент, направените разноски за процесуално представителство и в производството по издаване на дубликат на изпълнителен лист, следва да са дължими. В случая такива са направени, като процесуално представителство на молителя от адвокат И. Т. е осъществено. Поради това и с оглед уважаването на искането за издаване на дубликат, на молителя

се дължат разноски за адвокатско възнаграждение. В този смисъл Решение по д.№ 44/19г на ВАС. Ответникът е направил още в заседанието възражение по чл. 78 ал.5 от ГПК за прекомерност на адв.хonorар. Спорният въпрос всъщност би могъл да е само в какъв размер да се определи мин.хonorар по Наредба № 1/04г, при липсата на изрична хипотеза за издаване на дубликат от ИЛ в цялата Наредба- дали размерът да е по аналогия по чл. 7 ал.7 /като при издаване на ИЛ първоначално/, или по друг текст от Наредбата /както е сторил Съда/. Съдът намира, че при определяне на конкретен размер на възнаграждението не следва да се приложи по аналогия нормата на чл. 7 ал.7 от Наредба № 1/04г, тъй като хипотезите в нея са лимитативно и императивно изброени и не включват издаването на дубликат от ИЛ. Освен това производството по първоначално издаване на ИЛ протича различно и приключва с различен съд.акт/с разпореждане, след закрито заседание/, за разлика от производството по издаване на дубликат от ИЛ/с решение, след открито заседание с призоваване на страните, при разглеждане на евентуални възражения на длъжника относно погасяване на дълга/, т.е. обема на процесуалното представителство при двете производства е различен. Съдът намира, че не случайно законодателят не е включил хипотезата за издаване на дубликат от ИЛ сред изричните хипотези на чл. 7 ал.7 от Наредбата. Според Съда, при издаването на дубликат, адв.хonorар следва да се определя съобразно мат.интерес по делото/а не върху половината от него/, по реда на чл. 7 ал.2 т.2 от Наредба № 1/04г- при мат.интерес 1410 лв /дължими общо по изгубения ИЛ/, то мин.хonorар е 587лв. Съдът е присъдил 500лв, което е под мин.размер.възражението за прекомерност на адв.хonorар от 500лв е неоснователно.

Поради тези съображения Съдът приема, че не са налице предпоставки за изменение на постановеното по делото решение в частта му за разноските, предвид което искането на МК е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

Воден от горното и на осн. чл. 248, ал. 3 от ГПК, Съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ОТХВЪРЛЯ молба с вх.№23732/30.07.20г на Министерството на културата за изменение на Решение № 3844/14.07.20г в частта относно разноските.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване в 7-дневен срок от съобщаването му с частна жалба пред ВАС.

СЪДИЯ: